

מכתב אֱלֹהִים / ח"כ ד"ר עליזה לביא

זמן רב דחיתי את כתיבת הדברים. הרתיעה שהתעוררה בי סקרנה אותי. האי-נוחות שהתמשכה חייבה אותי לשבת ולחשוב. להפתעתי, לאחר שניסיתי לזקק את הסיבות לקושי ולמתח שנוצר - בין קלות המחשבה הדמיונית שהתעוררה בי על הדיבור הנוסף, לבין הקושי שחוויתי בניסיון לכתוב אודותיו - מצאתי. ככל שחלף הזמן הבנתי, שקשה לי להוסיף על הקיים. על העשר שנתנו לעד. ככל שהתבוננתי בעשר ובדרך הגשתן, נחשף אלי הדיבר הנוסף. עשרת הדברות הוגשו על שני לוחות הברית. סמל על דורי בשפה בינלאומית, המוכר עוד קודם גיל הגן. סמל עצמתי המספר לדורות על הברית, על העדות : "וְהַמְּכָתֵב מִכְּתָב אֱלֹהִים הוּא חֲרוֹת עַל הַלְּחֹת" (שמות פרק לב, ט). סמל שחובק בתוכו את ההבטחה לאחדות, לגאולה ולשלמות העם כולו. ובתפילתה של פאני נוידא לחג השבועות מצאתי שכבר לפני 150 שנים היא זיהתה את הקשר הבין דורי המחייב :

"לקולות רעמים ורשף ברקים ירדת מפסגת הר סיני, בלשונך הנשגבה והענוגה דיברת אל בני עמך. אתה הרם מעל והנעלה ירדת אל בן האדם החלש והשברירי, נגלית אליו בכל תפארתך ומאודך ונתת לו חוקת אמת וצדק, תורה מנחמת ומרוממת. ובזכות המאורע המשמח זכינו לאוצר היקר מכל, לעדי יקר ערך, לעשר הדברות. עמודי התווך ואבני היסוד של אמונתנו הקדושה, הדרכים והמשעולים הנאמנים המובילים אותנו בנתיבי החיים, סימני הדרך המצביעים על דרכי הצדק והמצוות, משענת ועוגן בימים קשים ובעתות מצוקה, האוצרים בקרבם את כל הדרוש כדי לרומם את הנפש, לעדן את הלב, לעשות את בן האנוש לאנושי יותר, את הילד לילדותי יותר, לנחם את המיואש והנדכא לעודד ולשכנע את הספקן".